

bede om Ordet for en kort Bemærkning. De Bemærkninger, han fremkom med, kunde i det Hele kun glæde mig, thi det lod til, at han aldeles tiltraadte, hvad jeg havde anført som Statsrevisionens Betragtning af Spørgsmaalet om, hvorvidt Penge, der ere bevilgede til Arbeider, skulle benyttes. Han anførte endogsaa, at han ansaa Statsrevisionen for at være forpligtet til at undersøge, hvilke Grunde der havde bevæget Ministrene til ikke at lade saadanne bevilgede Foranstaltninger udføre. Men til Slutning fremhævede den ærede Finantsminister som Noget, der skulde tale mod, hvad jeg havde anført, at Statsrevisionen ikke havde gjort nogen Indstilling til Rigsdagen, hvori den havde misbilliget, at Arbeider ikke vare blevne fuldførte. Dette forekommer mig aldeles ikke at kunne bevise, hvad jeg antager, at den ærede Finantsminister egentlig mente at bevise dermed, at Foranstaltninger, hvortil Penge vare bevilgede, kunde lades udførte, uden at der virkelig blev gjort nogen Indsigelse derimod; det kan kun bevise, at forsaavidt saadanne Arbeider ikke have været udførte, have vedkommende Ministre givet saagode og fuldgyldige Grunde for, at de have undladt Udførelsen, at Statsrevisionen ikke har fundet Anledning til at gjøre nogen Indstilling til Rigsdagen derom, og jeg maa her bemærke, at der endnu ikke har foreligget Statsrevisionen et Tilfælde som det, hvorom der her er Tale, at en Minister, naaget han har modtaget Finantsloven med en Bevilling til at udføre et Arbeide, som er bestemt ved en anden Lov, ikke har villet udføre dette Arbeide. Dersom et saadant Tilfælde havde foreligget, og der ikke var gjort Indstilling derom, saa kunde den ærede Minister deri have et Bevis for sin Daastands Rigtighed, men da det ikke her foreligger, tror jeg ikke, det er noget Bevis til Fordel for Ministerens Opfattelse, at der ikke hidtil er gjort nogen Indstilling af den omhandlede Bessaffenhed.

Justitsministeren: Da det ærede Medlem, som nu sidst udtalte sig (Hasle), atter er kommen tilbage til Spørgsmaalet om Betydningen af Bevillingerne i Finantslovene — et Spørgsmaal, som jo i anden Ret-

ning blev berørt igaar af et andet æret Medlem, der tidligere har været Statsrevisor (Kiær), saa kan jeg ikke Andet end ønske dog at indskyde et Par Bemærkninger med Hensyn til dette Spørgsmaal paa Grund af dets almindelige konstitutionelle Betydning. Jeg antager det for en Selsfølge, at det gjælder lige saavel om Thingets ærede Medlemmer som om Regeringens, at dette Spørgsmaal maa ønskes opfattet i dets Almindelighed, uden at den øieblikkelige Anvendelse deraf paa et eller andet enkelt Punkt faar nogen som helst Indflydelse paa det konstitutionelle Dømmeme om Sagen. Det er jo nemlig et Spørgsmaal, som i forskjellige Skikkelser saa ofte kan vende tilbage, at det vilde være overordentlig fortsnyet, om man fra nogen af Siderne vilde i sin Døm om Spørgsmaalet lade sig paavirke af den øieblikkelige Anvendelse deraf. Derfor tror jeg, som sagt, ogsaa, at det har sin Betydning at fremhæve det almindelige grundlovmæssige Fundament for Sagen. — Jeg kan da nu ikke negte, at den Theori, som i saa Henseende igaar blev fremsat af tvende ærede Medlemmer, hvoraf den ene er Statsrevisor (Hasle) og den anden har været Statsrevisor (Kiær), forekommer mig gruøpvækkende. Den var i den Grad i Strid med den efter min Mening naturlige Bedømmelse og naturlige Anvendelse af Finantsloven, at jeg har meget ondt ved at tro, at de ærede Medlemmer virkelig kunne vedkjende sig den i dens Almindelighed med de deraf flydende Konsekvenser. Det forekom mig ogsaa, at det af de to ærede Medlemmer, som nu sidst havde Ordet, i sine Ytringer i Dag paa en ganske mærkelig Maade begrændsede Anvendelsen af sin almindelige Erøining. Det ene af de tvende ærede Medlemmer talte nærmest om Udgiftsbevillinger, og det andet ærede Medlem nærmest om Indtægtsbevillinger. Jeg vil nu først bede erindret, hvilke Bestemmelser det er, der findes i Grundloven, som Udgangspunkt for Bedømmelsen af alle saadanne Spørgsmaal, idet jeg, som sagt, tror, at det er lige magtpaaliggende for Representationen og for Regeringen strengt at fastholde det konstitutionelle Grundlag. Det er jo klart, at Udgangspunktet her er Bestemmes-